

РЕШЕНИЕ

№ 60

гр. Разград, 25.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – РАЗГРАД, ПЪРВИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Анелия М. Йорданова
Членове: Атанас Д. Христов
Светлана К. Чолакова

при участието на секретаря Дияна Р. Георгиева
като разгледа докладваното от Атанас Д. Христов Въззивно гражданско дело
№ 20233300500319 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. ГПК.

С Решение № 582 от 21.09.2023 г. по гражданско дело № 20233330100896 по описа за 2023 година на Районен съд – Разград, съдът е постановил следното:

*ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на Д. П. П. с ЕГН: ***** и адрес: ***, че същата дължи на кредитора ЕОС МАТРИКС ЕООД с ЕИК: 131001375 и адрес: гр. София, ЖК Малинова долина, ул. Рачо Петков - Казанджията № 4-6, общ. Столична, обл. София (столица), законен представител Р.И.М.-Т. - управител, сумата 500лв. (петстотин лева) - дължима главница по Договор за потребителски паричен кредит, отпускане на револвиращ кредит, издаване и ползване на кредитна карта *** от 31.05.2018г. сключен с „БНП Париба Пърсънъл Файненс” С.А, ведно със законната лихва от 13.03.2023г. до окончателното изплащане на сумата, която представлява част от сумата, за която е издадена заповед №252 за изпълнение на парично задължение по реда на чл.410 от ГПК по ч.гр.д. №452/2023 г. по описа на Районен съд - Разград.*

*ОСЪЖДА Д. П. П. с ЕГН: ***** и адрес: *** ДА ЗАПЛАТИ на ЕОС МАТРИКС ЕООД с ЕИК: 131001375 и адрес: гр. София, ЖК Малинова долина, ул. Рачо Петков - Казанджията № 4-6, общ. Столична, обл. София (столица), законен представител Р.И.М.-Т. - управител сумата 25 лв.*

/двадесет и пет лева/ разноски по настоящото делото, както и сумата 25 лв. /двадесет и пет лева/ разноски и 180 лв. /сто и осемдесет лева/ платено адвокатско възнаграждение/ по ч.гр.д. №452/2023 г. по описа на Районен съд – Разград.

Недоволна от това решение в останала ответницата Д. П. П., която го обжалва, чрез пълномощника си адвокат Н. И. И. от САК. Сочи се, че решението е необосновано и неправилно, постановено в нарушения на материалния закон и в противоречие с константната съдебна практика. Ето защо, се моли за отмяна на решението и отхвърляне исковите претенции, като неоснователни и недоказани. Твърди, че искът е останал недоказан по размер. Първоинстанционният съд не е разгледал аргументите на жалбоподателя за недействителност на процесния договор. Не са спазени изискванията на чл. 11, ал.1, т.10 ЗПК. Твърди, че ГПР не включва всички разходи, водещи до оскъпяване на кредита, които са били известни на кредитора към момента на сключването на договора. Застрахователната премия не е била включена при изчисляването на ГПР, което противоречи на изискването на чл. 10 ЗПК. Чл. 10, ал.1 ЗПК, изисква договорът да се сключва ясно и разбираемо и за двете страни оповестяване на всички елементи на договора с еднакъв по вид, форма и размер шрифт – не по малък от 12. В случая това изискване не е спазено по отношение на всички документи, формиращи окончателното правоотношение. ДПК и застрахователното удостоверение са изготвени в различен по размер шрифт, като в застрахователните документи този шрифт категорично е в размер по – малък от 12 и е трудно четлив. От една страна е налице нарушение на изискването на чл. 10, ал.1 ЗПК за еднакъв по вид, формат и размер шрифт на всички елементи на договора, а от друга страна е налице нарушение и на изискването за шрифт не по малък от 12 по отношение на част от елементите на договора, касаещи финансовата услуга за застраховане. Процесният договор е в нарушение и на разпоредбата на чл. 11, ал.1, т. 11 ЗПК, тъй като не става ясно каква част от погасителната вноска представлява главница, каква част – лихва, и каква част – такса за обслужване на кредита. Налице е нарушение и на чл. 11, ал.1, т.20, 23 и 24 ЗПК. Договорения лихвен процент от 34.69% е в противоречие на добрите нрави, което води до недействителност на договора. Ищецът е погасил 21 пълни вноски по процесния договор, предвид установената недействителност на същия и съгласно чл. 23 ЗПК, всички платени суми следва да бъдат отнесени към погасяване на главницата по ДПК, което не е сторено. Доколкото обаче, иска е останал недоказан по размер, иска следва да се отхвърли изцяло. Излага подробни съображения. Претендира разноски. Пълномощникът претендира и адвокатско възнаграждение, на осн. чл. 38, ал.2, вр. ал.1, т.2 ЗА.

В срока по чл. 263, ал.1 ГПК, насрещната по жалбата страна - ЕОС МАТРИКС ЕООД, чрез пълномощника си адвокат М. О. Н. от АК Велико Търново, депозира отговор на жалбата. Намира жалбата за допустима, но неоснователна и моли решение в обжалваната част да бъде потвърдено.

Излага подробни съображения. Сочи, че всякакви възражения които не са въведени пред първата инстанция в рамките на законовия срок е настъпила преклузия това да се стори на по късен етап. Изключение е предвидено в чл. 266, ал.2 ГПК, което в конкретния казус не е налице.

В открито съдебно заседание, при редовност в призоваването, въззивникът не се явява и не изпраща представител. Пълномощникът му адвокат Н. И. И. от САК депозира писмена молба, с която моли делото да бъде разгледано в негово отсъствие. Поддържа жалбата и излага подробни съображения. Претендира разноси и представя списък по чл. 80 ГПК.

В открито съдебно заседание, при редовност в призоваването, за въззиваемата страна не се явява представител. Пълномощникът ѝ адвокат М. О. Н. от АК Велико Търново депозира писмена молба, с която моли делото да бъде разгледано в нейно отсъствие. Поддържа отговора жалбата и излага подробни съображения. Претендира разноси и представя списък по чл. 80 ГПК. В случай, че въззивницата претендира присъждане на разноси за адвокатско възнаграждение и е налице основание за присъждане на такива, на основание чл. 78, ал.5 ГПК, на осн. чл. 78, ал.5 ГПК, прави възражение за прекомерност. В случай, че съдът намери искането за присъждане на разноси за адвокатско възнаграждение в полза на въззивницата/процесуалния ѝ представител за основателно, същото да не надхвърля минималните размери съгласно Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. В този случай, моли въззивницата/процесуалния ѝ представител да бъде задължен/а да представи банкова сметка, по която да ѝ бъде изплатено задължението.

Разградският окръжен съд, в изпълнение на правомощията си по чл. 269 ГПК, след като извърши служебна проверка за валидност и допустимост на обжалваното решение, обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, съобразно посочените от жалбоподателя основания за неправилност на първоинстанционния акт, прие следното:

Въззивната жалба е допустима - подадена е в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК от легитимирана страна в процеса, имаща правен интерес от обжалване, и е насочена срещу подлежащ на обжалване съдебен акт.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата с изключение на случаите, **когато следва да приложи императивна материалноправна норма**, както и когато следи служебно за интереса на някоя от страните - т. 1 от ТР № 1/09.12.2013 г. по тълк. д. № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС.

Нормите относно защитата на потребителите са императивни. Съгласно разясненията в константната практика на ВКС, формирана с решение № 237 от 20.01.2017 г. по т.д. 2927/15 г. на ВКС, 1 ТО и решение № 23/07.07.16г. по т.д. № 3686/14г. на ВКС, I ТО първоинстанционният и

въззивният съд следят служебно за наличие по делото на фактически и/ или правни обстоятелства, водещи до извод, че е налице неравноправна клауза в потребителски договор. Поради това и при приложение на разясненията разрешения в т. 1 и т. 3 от Тълкувателно решение 1/09.12.2013г. по тълк.д. № 1/2013г. на ОСГТК на ВКС, следва да се приеме, че възражението за неприложимост на неравноправни клаузи не е преклудирано. **Правилата относно защитата на потребителите са императивни правни норми в обществен интерес, за които съдът е длъжен служебно да следи** и поради това не е налице преклузия на възражението. Същото може да бъде наведено и след срока за отговор на исковата молба и може да бъде наведено за първи път и във въззивното производство. Ограничението на чл. 266 ГПК не се прилагат. Така и Решение № 153 от 13.03.2020 г. по т.д. № 1294/ 2015 г., ВКС, II т.о., ТО.

Първоинстанционното решение, като постановено от законен съдебен състав, в изискващата се от закона писмена форма, в рамките на правораздавателните правомощия на съда и съобразено с твърденията на ищеца в исковата му молба относно обстоятелствата, на които се основава иска, и търсената защита, е валидно и допустимо, но неправилно.

Разгледана по същество въззивната жалба е **основателна**.

Първоинстанционният съд е бил сезиран с иск по реда на чл. 422 ГПК, с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 9 ЗПК, във вр. чл. 99 ЗЗД, във вр. чл. 86, ал.1 ЗЗД.

Основният спорен въпрос във въззивното производство е дали процесния договор за потребителски кредит е недействителен по смисъла на чл. 22 ЗПК, респективно потребителят следва ли да върне само чистата стойност на кредита, без да дължи лихва и или други разходи по кредита – чл. 23 ЗПК; съдържа ли договорът неравноправни клаузи по смисъла на чл. 143 ЗЗП във вр. чл. 24 ЗПК.

Съдът, след преценка на събраните доказателства и становищата на страните, констатира следната фактическа обстановка:

"БНП Париба Пърсънъл Файненс С.А., клон България" КЧТ, ЕИК 204915054 и Д. П. П. са сключили договор за потребителски паричен кредит, отпускане на револвиращ потребителски кредит, издаване и ползване на кредитна карта PLUS-16002875 от 31.05.2018г. Размерът на кредита е 1 500лв. Между страните е уговорено погасяването му на 36 месечни анюитетни вноски, всяка в размер на 76.25 лева, платими на 5-то число от месеца, с годишен процент на разходите 44.71 % и общо дължима сума за изплащане в размер на 2 745 лева, с краен срок на погасяване – 05.06.2021г.

Съгласно чл.2 от Условиата по Договора за кредит, застрахователната премия, която е 302.40 лв., е разделена на равен брой вноски, които са част от месечните погасителни вноски по основния кредит.

По делото са приобщени Застрахователен сертификат *** от 31.05.2018г. и Застрахователен сертификат от 31.05.2018г. Видно от същите е,

че е сключена застраховка „Защита на плащанията“.

В изпълнение на договора с платежно нареждане от 01.06.2018г. е преведена сумата 1 447.50 лв. по банкова сметка на ответницата, след приспадане на такса ангажимент в размер на 52.50 лв. /1 500 – 52.50 = 1447.50 лв./.

С допълнително споразумение от 26.05.2020г. страните са отсрочили 23, 24, 25, 26 и 27-ма вноски за срок от 5 месеца, като пропорционално е променен размера на погасителните вноски от 76,25 лв. на 83,69лв. и срока за погасяване е удължен до 05.12.2021г. от която дата е настъпила и изискуемостта на вземанията.

С договор за цесия от 27.04.2022 г. "БНП Париба Пърсънъл Файненс С.А., клон България" КЧТ, ЕИК 204915054 е прехвърлила на „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД пакет от свои парични вземания. В приложението на този договор е записано и задължението на Д. П. П., ответник по настоящото дело по Договор за потребителски паричен кредит, отпускане на револвиращ кредит, издаване и ползване на кредитна карта *** от 31.05.2018г. в остатъчен размер на 940,80 лв. за главница и 289,35 лв. договорна лихва. Подписано е и потвърждение от „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ С.А. с ЕИК 204915054 за извършената цесия.

С пълномощно зам. управителят на "БНП Париба Пърсънъл Файненс С.А., клон България" КЧТ, ЕИК 204915054 е упълномощил ищеца „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД да уведоми от името на "БНП Париба Пърсънъл Файненс С.А., клон България" КЧТ, ЕИК 204915054, във връзка с изпълнение на задължението по чл.99 от ЗЗД всички длъжници по всички вземания на дружеството, възникнали по силата на сключени договори за кредит, които дружеството е цедирало.

С пълномощно Р.И.М.-Т. в качеството си на управител на „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД е преупълномощила адвокатско дружество „И. и Д.“ да уведомят от името на „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД всички длъжници за прехвърляне на вземанията по горепосочения договор за цесия.

Като управител на адвокатско дружество „И. и Д.“ адв. Ж.Д. е отправил уведомление до ответника Д. П. П. за прехвърляне на вземането и е съобщено, че считано от датата на получаване на това уведомление кредитор по вземането е „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД.

С ново писмо адв. Ж.Д. като пълномощник на „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД е дал срок за изпълнение на вземането с предупреждение, че при неизпълнение ще потърсят защита по съдебен ред.

Двете уведомления са изпратени с писмо и връчени с обратна разписка на 17.10.2022г.

На 13.03.2023 г. „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД е подало заявление до Районен съд - Разград и по ч.гр.д.№452/2023 г. е издадена заповед за изпълнение на парично задължение, с която е разпоредено Д. П. П. с ЕГН:

***** да заплати на кредитора ЕОС МАТРИКС ЕООД с ЕИК: 131001375 сумата 940.80лв. главница, сумата 423.43лв. договорна лихва от 31.05.18г. до 05.12.21г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 13.03.23г. до окончателното ѝ изплащане, както и сумата 27.28 лв. държ. такса и 180 лв. адв. възнаграждение.

В срока по чл. 414, ал.2 от ГПК Д. П. П., чрез пълномощника си адв. К.а Билева е депозирила възражение срещу издадената заповед, като е посочила, че оспорва сумите по основание и размер, както и това, че вземането е погасено по давност.

В дадения от съда срок в съответствие с разпоредбата на чл. 415 от ГПК, ищецът е предявил установителен иск за сумата от 500 лв. (петстотин лева) - главница, предмет на настоящото съдебно производство.

Във въззивното производство бе назначената съдебно-счетоводна експертиза, чието заключение съдът приема като пълно, ясно, обосновано и правилно. От същото се установява, че в полза на ответника е отпуснат кредит в размер на 1 500 лв. От отпуснатия кредит – 1 500 лв., има такса ангажимент – 52.50 лв. /удържана при превода на кредита/, лихва – 962.40 лв. и застрахователна премия – 302.40 лв. Кредита е усвоен на 01.06.2018г., като по банкова сметка с титуляр ответницата е преведена сумата от 1 447.50 лв. /1 500 лв. – 52.50 лв. такса ангажимент/. Забавата в плащанията е настъпила още при 6-тата вноска по погасителния план 10.12.2018г. /5 дни/, като всяка следваща от заплатените вноски е платена със забава в порядъка 5-15 дни и след 21.04.2020 г. – последното плащане, няма правени други плащания по кредита. По договора за кредит са налице плащания от страна на ответницата в размер на 1 601.25 лв. Посочения ГПР – 44.71 не включва застрахователната премия, а само такса ангажимент – 52.20 лв. и лихви – 942.60 при ГЛП – 34.69 %. Ако ГПР включва такса ангажимент и застраховка, то неговият размер би бил 62.99 %.

Във въззивното производство бе назначена и съдебно-техническа експертиза, чието заключение съдът приема като пълно, ясно, обосновано и правилно. От същото се установява, че:

1. Договор за потребителски кредит № *** от 31.05.2018г., (състоящ се от 9 страници), между „БНП Париба Пърсънъл Файненс С.А., клон България“ и Д. П. П. е отпечатан на кирилица в серифен вид, формат „Garamond“, с размер 12.
2. Сертификат за застраховка от 31.05.2018г. (състоящ се от 19 стр.) към този договор е отпечатан на кирилица в не серифен вид, формат „Arial Narrow“ и размер по-малък от P12.

Крайното заключение на експертизата е, че видът, форматът и размерът на печатния текст на горепосочените два документа и не отговарят на изискванията на чл.10, ал.1 от Закона за потребителския кредит.

При така установената фактическа страна, съдът направи следните правни изводи:

По спорния въпрос дали договора за застраховка е част от договора за кредит, респективно важат ли за договора за застраховка изискванията на чл. 10, ал. 1 ЗПК.

Сертификата за уговорената застраховка, е част от договора за кредит. Така и Решение № 86 от 19.04.2019 г. на ОС - Разград по в. гр. д. № 67/2019 г.

Необосновано е твърдението на ищеца, че договора за застраховка не е част от договора за кредит. Клаузата за застраховка е явно елемент на сключения договор за кредит, тъй като е включена в предмета на договора за кредит, съгласно чл.2 и застрахователната премия е част от погасителната вноска по кредита. Договорът за кредит е достатъчно четлив, но по отношение на сертификата за уговорената застраховка, **който е част от договора, видно и от техническата експертиза е, че е изготвен на шрифт по-малък от 12. Това е самостоятелно основание за недействителността на договора за кредит по чл. 22 във вр. с чл. 10, ал. 1 от ЗПК.**

По дело С-535/2020 г. Съдът на ЕС е постановил определение от 14.04.2021 г., с което е дал отговор на въпроса: Следва ли член 10, параграф 2, и съображение 31 от Директива № 2008/48/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 23 април 2008 година относно договорите за потребителски кредити и за отмяна на Директива 87/102/ЕИО на Съвета да се тълкуват в смисъл, че елементите на договора за кредит – неговите условия, идентификационните данни на кредитополучателя (член 10, параграф 2 буква "б" от директивата) и условията на застраховката (член 10, параграф 2 буква "о" от директивата), трябва да са представени в еднакъв по вид, формат и размер шрифт – не по-малък от 12, за да отговарят на изискването, предвидено в тези разпоредби, за посочването им по ясен начин. Посочил е, че целта на Директива 2008/48 е да хармонизира някои аспекти на правната уредба на държавите членки, отнасящи се до договорите за потребителски кредит. Член 22, параграф 1 от същата директива уточнява, че доколкото тя съдържа хармонизирани разпоредби, държавите членки не могат да запазят или въвеждат национални разпоредби, различни от предвидените в посочената директива. Макар Директива 2008/48 да хармонизира само някои аспекти на правилата на държавите членки за потребителските кредити, от съображение 44 от нея следва, че с оглед на гарантиране на прозрачност и стабилност на пазара и в очакване на по-нататъшна хармонизация държавите членки следва да гарантират наличието на подходящи мерки за регулиране или контрол на кредиторите, като същевременно се уверят, че посочените мерки не влизат в противоречие с хармонизираните от тази директива области. По-нататък Съдът на ЕС пояснява, че предоставената преди или по време на сключването на договора информация относно условията на договора и последиците от сключването му е от основно значение за потребителите. Що се отнася до условията, на които трябва да отговаря информацията, която трябва да бъде предоставена на потребителя в договора за кредит, член 10 параграф 1 от Директива 2008/48 предвижда единствено договорите за кредит да се изготвят на хартиен или друг траен носител и

всяка от страните по договора да получава екземпляр от тях. Член 10 параграф 2 от Директивата изброява информацията, която трябва да се съдържа в договора за кредит по ясен и кратък начин, така че, както се уточнява в съображение 31 от посочената директива, потребителят да може да се запознае с правата и задълженията си по съответния договор. Доколкото в Директива 2008/48 не се определят подробно форматът и размерът на шрифта, с които тази информация трябва да бъде предоставена на длъжника при сключването на договор за потребителски кредит, държавите членки остават по принцип компетентни да установят правила както относно конкретната форма на представяне на тази информация, така и относно последиците от неспазването ѝ от страна на търговците, при условие че тези правила допринасят за представянето на посочената в член 10 параграф 2 от Директивата информация по ясен и кратък начин. В заключение Съдът на ЕС приема, че чл. 10, ал. 1 ЗПК гарантира, че информацията ще бъде представена прозрачно и четливо, както и ще възпрепятства използването на дребен шрифт, който би могъл да породви опасността важна информация към момента на сключване на договора и по време на неговото изпълнение да бъде пропусната от съответния потребител. Националната правна уредба се ограничава да предвиди правила относно формата, в която трябва да се представи информацията, и не налага задължения за предоставяне на допълнителна информация извън хармонизирано установената в член 10 параграф 2 от Директива 2008/48. **Поради това член 10 параграф 2 и член 22 параграф 1 от Директива 2008/48 трябва да се тълкуват в смисъл, че допускат национална правна уредба, която налага всички елементи на договор за потребителски кредит да бъдат представени с еднакъв по вид, формат и размер шрифт — не по-малък от 12.**

Горното тълкуване е задължително, съгласно чл.633 ГПК, поради което следва да се приложи в настоящия случай.

Елементите на договора за потребителски кредит не са представени с еднакъв по вид, формат и размер шрифт — не по-малък от 12, с което е нарушено изискването на изискването на чл.10 ал.1 от Закона за потребителския кредит. При това положение приложение намира чл.22 ЗПК, съобразно който следва да се приеме, че договорът, сключен между страните, е недействителен. Паричното вземане на ищеца от ответника съществува само за чистата стойност на непогасения кредит, на осн. чл. 23 ЗПК. Такава е и формираната практика на Окръжен съд – Разград по сходни и/или идентични казуси – Решение № 90 от 15.06.2021 г. на ОС - Разград по в. гр. д. № 310/2020 г., Решение № 89 от 11.06.2021 г. на ОС - Разград по в. гр. д. № 63/2021 г., Решение № 80 от 2.06.2021 г. на ОС - Разград по в. гр. д. № 174/2020 г., Решение № 29 от 24.02.2020 г. на ОС - Разград по в. гр. д. № 363/2019 г.

По спорния въпрос дали ГПР в договора, надвишава определения размер по чл. 19, ал. 4 ЗПК, респективно клаузата относно ГПР счита ли се нищожна, на осн. чл. 19, ал. 5 ЗПК.

Както вече се посочи, съгласно заключението на ССЧЕ: „Ако ГПР включва такса ангажимент и застраховка, то неговият размер би бил 62.99 %.“

Както е посочено и в Решение от 21.03.2024 г. на СЕС (девети състав) по дело С-714/22: „В конкретния случай с оглед на същественния характер на посочването на ГПР в договор за потребителски кредит, за да даде възможност на потребителите да се запознаят с правата и задълженията си, както и с оглед на изискването при изчисляването на този процент да се включат всички разходи по член 3, буква ж) от Директива 2008/48, следва да се приеме, че посочването на ГПР, който не отразява точно всички тези разходи, лишава потребителя от възможността да определи обхвата на своето задължение по същия начин както непосочването на този процент. Следователно санкция, изразяваща се в лишаване на кредитора от правото му на лихви и разноски при посочване на ГПР, който не включва всички споменати разходи, отразява тежестта на такова нарушение и има възпиращ и пропорционален характер“. Така СЕС постановява, че „член 10, параграф 2, буква ж) и член 23 от Директива 2008/48 трябва да се тълкуват в смисъл, че когато в договор за потребителски кредит не е посочен годишен процент на разходите, включващ всички предвидени в член 3, буква ж) от тази директива разходи, посочените разпоредби допускат този договор да се счита за освободен от лихви и разноски, така че обявяването на неговата нищожност да води единствено до връщане от страна на съответния потребител на предоставената в заем главница“.

Вж. и Решение № 29 от 24.02.2020 г. на ОС - Разград по в. гр. д. № 363/2019 г.

С оглед разпоредбата на чл. 23 ЗПК ответникът дължи връщане на чистата стойност на кредита. Тъй като ответникът е платил сума в размер на 1 601.25 лв., съгласно ССЧЕ, която е по-голяма от чистата стойност на кредита, то претендираното от ищеца вземане не съществува.

С оглед така установеното от фактическа и правна страна следва, че предявената претенция е неоснователна и следва да се отхвърли. Като е достигнал до други изводи, първоинстанционният съд е постановил неправилно решение, което следва бъде отменено, включително и в частта за разноските, и вместо него да се постанови друго, с което предявеният иск да се отхвърли.

По тези съображения е безпредметно да се обсъждат останалите възражения във въззивната жалба. В този смисъл вж. Решение № 69 от 24.06.2011 г. на ВКС по гр. д. № 584/2010 г., III г. о., ГК, Решение № 2101 от 1.10.2017 г. на САС по т. д. № 5869/2016 г., Решение № 281 на САС по в. т. д. № 3679/2016 г., Решение № 1641 от 30.07.2014 г. на САС по в. гр. д. № 834/2014 г., Решение № 1541 от 25.11.2016 г. на ОС - Пловдив по в. гр. д. №

2066/2016 г., Решение № 1089 от 4.02.2016 г. на СГС по в. гр. д. № 7531/2015 г., Решение от 13.02.2019 г. на ОС - Ямбол по в. гр. д. № 362/2018 г., Решение № 2572 от 28.05.2018 г. на ОС - Благоевград по ч. т. д. № 259/2016 г.

По отношение на разноските:

Въззивникът претендира разноски, но предвид изхода на спора такива не се дължат.

Въззиваемата страна не е направила разноски и такива не ѝ се присъждат.

Ищецът следва да бъде осъден да заплати на процесуалния представител на ответника – адвокат Н. И. И. от САК, адвокатско възнаграждение в размер на по 480 лв. за всяка една от двете инстанции /т.е. общо **960 лв.**/, на основание чл. 38, ал.2 във вр. ал. 1, т. 2 от ЗА във вр. чл. 7, ал.2, т.1 във вр. чл. 2, ал. 4 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения във вр. чл. 81 във вр. чл. 78, ал.3 във вр. чл. 273 ГПК. Горепосочената сума е съобразена с действителната правна и фактическа сложност на делото и извършените действия от пълномощника.

По искането на ищеца за задължаване на пълномощника на ответника да представи банкова сметка, по която да му бъде доброволно преведена присъдената сума за адвокатско възнаграждение.

Неоснователно е искането на ищеца за задължаване на пълномощника на ответника да представи банкова сметка, по която да му бъде доброволно преведена присъдената сума за адвокатско възнаграждение, доколкото не съществува законова уредба, съобразно която съдът да може да уважи това искане. Разпоредбата на чл. 236, ал. 1, т. 7 ГПК, според която решението следва да съдържа банкова сметка, по която да се преведат присъдените суми, следва да се тълкува във връзка с разпоредбата на чл. 127, ал. 4 от ГПК, според която по осъдителен иск за парично вземане ищецът посочва банкова сметка или друг начин на плащане. Това изискване е неприложимо в настоящия случай, съответно – пълномощникът на ответника не дължи посочване на банкова сметка. Вж. и Определение № 429 от 15.06.2023 г. на ВКС по ч. т. д. № 413/2023 г., I т. о., ТК. Само за пълнота на изложението следва да се посочи, че на основание чл. 97, ал. 1, изр. 2 ЗЗД длъжникът има възможност да разкрие на името на кредитора сметка и преведе по нея дължимите суми. Вж. Решение № 197 от 18.02.2014 г. по т. д. № 666/2012 г., ТК, I ТО на ВКС, Определение № 169 от 22.05.2014 г. на ВКС по т. д. № 1140/2013 г., II т. о., ТК, Решение № 4117 от 6.06.2019 г. на СГС по в. гр. д. № 11151/2018 г., Решение № 2499 от 8.04.2019 г. на СГС по в. гр. д. № 6678/2018 г., Решение № 6679 от 26.10.2018 г. на СГС по в. гр. д. № 182/2018 г., Решение № 1459 от 28.02.2019 г. на СГС по в. гр. д. № 10904/2018 г. и Определение № 163 от 22.05.2018 г. на ВКС по ч. гр. д. № 816/2018 г., IV г. о., ГК.

Водим от горното, съдът, на осн. чл. 271, ал.1 ГПК,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 582 от 21.09.2023 г. по гражданско дело № 20233330100896 по описа за 2023 година на Районен съд – Разград, като вместо това постановява:

ОТХВЪРЛЯ предявения от ищеца "ЕОС МАТРИКС" ЕООД, ЕИК 131001375, със седалище и адрес на управление: гр. София, п.к. 1715, р-н Витоша, ж.к. Малинова долина, ул. Рачо Петков-Казанджията № 4-6, управители: Р.И.М.-Т. и Т.И.В., начин на представляване: заедно и поотделно, срещу ответника Д. П. П. с ЕГН: *****, с постоянен адрес: ***, с настоящ адрес ***, установителен иск с правно основание по реда на чл. 422 ГПК, във вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 9 ЗПК, във вр. чл. 99 ЗЗД, във вр. чл. 86, ал.1 ЗЗД за признаване за установено, че ответникът дължи на ищеца сумата 500 лв. (петстотин лева) - дължима главница по Договор за потребителски паричен кредит, отпускане на револвиращ кредит, издаване и ползване на кредитна карта *** от 31.05.2018г. сключен с "БНП Париба Пърсънъл Файненс С.А., клон България" КЧТ, ЕИК 204915054, ведно със законната лихва от 13.03.2023г. до окончателното изплащане на сумата, която представлява част от сумата, за която е издадена заповед №252 за изпълнение на парично задължение по реда на чл.410 от ГПК по ч.гр.д. №452/2023 г. по описа на Районен съд - Разград, като НЕОСНОВАТЕЛЕН.

ОСЪЖДА "ЕОС МАТРИКС" ЕООД, ЕИК 131001375, седалище и адрес на управление: гр. София, п.к. 1715, р-н Витоша, ж.к. Малинова долина, ул. Рачо Петков-Казанджията № 4-6, управители: Р.И.М.-Т. и Т.И.В., начин на представляване: заедно и поотделно, ДА ЗАПЛАТИ на адвокат Н. И. И. от Адвокатска колегия - София, ЕГН *****, личен номер ***, със служебен адрес: ***, сумата от **960.00 лв. /деветстотин и шестдесет лева/** представляваща адвокатско възнаграждение за двете инстанции, на основание чл. 38, ал. 2 във вр. ал.1, т.2 ЗАДв., във вр. чл. 7, ал.2, т.1 във вр. чл. 2, ал. 4 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, във вр. чл. 81 във вр. чл. 78, ал.3 във вр. чл. 273 ГПК.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____